

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 8 เทศกาลธรรมดาปี A

(วันที่ 26 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2017)

พี่น้องที่รักพระวรสารวันนี้เป็นตอนที่ท้าทายวิถีทางในการดำเนินชีวิตของคนหลายคนในโลกที่พัฒนาแล้วและกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่อาศัยอยู่ในตัวเมืองที่มีแหล่งทำมาหากินมากมาย และสิ่งอำนวยความสะดวกครบถ้วน พระเยซูเจ้าทรงพูดตรงและแรง **“ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้”** (มธ6:24) การพูดเช่นนี้ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงกำลังวิพากษ์วิจารณ์ว่าเงินทองเป็นสิ่งที่ไม่ดีและเราไม่ควรมีสิ่งเหล่านี้ เราต้องเข้าใจว่าเงินทองในตัวมันเองเป็นสิ่งที่ดี เป็นพระพรอย่างหนึ่งของพระเจ้า แต่สิ่งที่เป็นปัญหาคือท่าทีของเราที่มีต่อสิ่งเหล่านี้ต่างหาก เราลุ่มหลงในสิ่งนอกกายเหล่านี้และชีวิตของเราถูกควบคุมโดยพวกมันหรือตกเป็นทาสของพวกมันหรือเปล่า? ที่ร้ายไปกว่านั้นคือ เราหวงแหนพวกมันมากจนกระทั่งไม่สามารถแบ่งปันให้กับผู้ที่เดือดร้อนและจำเป็นต้องใช้พวกมันมากกว่าเราหรือไม่? คนร่ำรวยและพวกวัตถุนิยมบางคนพูดว่า ถ้าเรามีเงินและอำนาจ เราสามารถควบคุมชีวิตของเราเอง เราจะรู้สึกปลอดภัยและไม่ต้องการความช่วยเหลือจากคนอื่นแม้แต่จากพระเจ้า แต่ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้าทรงสอนเราว่าความปลอดภัยที่แท้จริงเพียงอย่างเดียวคือ **การไว้วางใจอย่างสิ้นเชิงในความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราแต่ละคน**

เงินทองเป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยนอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เราสามารถจัดหาสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตประจำวันของเราได้ ปัญหาจะเริ่มขึ้นเมื่อเงินทองกลายเป็นเป้าหมายในการดำเนินชีวิตของเรา โดยธรรมชาติแล้ว ทุกคนต้องการเป็นคนร่ำรวยและมีฐานะดีด้วยกันทั้งนั้น ถ้าเราร่ำรวยและรู้จักเพียงพอ ก็ดีไป แต่หลายคนไม่ได้เป็นเช่นนั้น ยิ่งร่ำรวย ก็ยิ่งอยากจะมีมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างไม่มีวันสิ้นสุดและใช้ทุกวิถีทางที่จะทำให้ได้สิ่งที่ตนเองปรารถนา ทั้งๆ ที่เขารู้ดีว่าเมื่อตายไปแล้ว เขาก็ไม่สามารถเอาอะไรติดตัวไปแม้แต่สตางค์เดียว

พอคิดว่าเป็นแหละคือประเด็นสำคัญที่พระเยซูเจ้าทรงปรารถนาให้เราพิจารณาไตร่ตรองเป็นพิเศษในวันนี้ เมื่อวาระสุดท้ายของชีวิตมาถึง อะไรคือสิ่งที่เราต้องการนำติดตัวไปด้วย? และอะไรคือสิ่งที่เราต้องการทิ้งไว้เบื้องหลัง? เราต้องการตายอย่างโดดเดี่ยวและไร้คนเศร้าโศกเสียใจเพราะเราได้โกงหรือเอารัดเอาเปรียบคนไว้มาก หรือว่าเราต้องการตายแบบคุณแม่เทเรซาแห่งกัลกัตตาและมหาตมะคานธี ผู้ซึ่งอุทิศตนเพื่อคนอื่นและมีผู้คนมากมายนับล้านๆ ทั่วโลกหลังไหลมารวมพิธีปลงศพ? พระเยซูเจ้าทรงเชิญชวนเราให้พิจารณาไตร่ตรองเกี่ยวกับสิ่งที่มีคุณค่ามากที่สุดในชีวิตของเรา สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่เราต้องการ**“มี”** หรือสิ่งที่เราต้องการ**“เป็น”** มากที่สุดหรือเปล่า? ความร่ำรวยเป็นสิ่งเดียวที่เราต้องการหรือไม่? ยังมีสิ่งอื่นที่มีคุณค่ามากกว่าหรือเปล่า อย่างเช่น ความสุข สันติภาพ อิสรภาพ เพื่อนแท้ และครอบครัวที่อบอุ่น? เงินทองสามารถเป็นหลักประกันสำหรับสิ่งต่างๆ เหล่านี้หรือไม่? และสมมุติว่าเราไม่

มีเงินทองเราสามารถมีสิ่งต่างๆ เหล่านี้หรือเปล่า? เงินทองสามารถซื้อได้ทุกอย่างหรือแก้ปัญหาได้ทุกอย่างหรือไม่? นี่แหละคือความหมายลึกๆ ที่อยู่เบื้องหลังคำพูดของพระเยซูเจ้าในพระวรสารวันนี้

เราต้องเลือกระหว่างมุมมองของพระเจ้าเกี่ยวกับชีวิตและความหมกมุ่นในเงินทอง ดูเหมือนว่าสำหรับพระเยซูเจ้าทั้งสองอย่างนี้ไม่สามารถไปด้วยกันได้คริสตชนประเภทวัตถุนิยมอาจปฏิบัติศาสนาได้เพียงผิวเผิน แต่เขาไม่สามารถเป็นคริสตชนที่อุทิศตนทั้งครบแด่พระเจ้าได้ เพราะสิ่งสำคัญที่สุดและศูนย์กลางชีวิตของเขาไม่ใช่พระเจ้า แต่เป็นเงินทอง แนนอน วัตถุสิ่งของหลายอย่างเป็นสิ่งที่จำเป็นและขาดไม่ได้ในการดำเนินชีวิต เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษา การศึกษา และอื่นๆ ทุกคนมีสิทธิที่จะมีสิ่งต่างๆ เหล่านี้ แต่เมื่อเรามีพวกมันแล้ว เราต้องระมัดระวังในการใช้พวกมัน เราต้องใช้พวกมันไม่ใช่เพื่อตัวเราเองเท่านั้น แต่เพื่อรักและรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์คนอื่นด้วย

นอกจากเราจะต้องมีทำดีที่ถูกต้องต่อเงินทองแล้ว พระเยซูเจ้ายังทรงเรียกร้องให้เรามีความมั่นใจและไว้วางใจในการดูแลเอาใจใส่ของพระเจ้าด้วย ในบทอ่านแรกวันนี้ประกาศกอิสยาห์พูดถึงชาวอิสราเอลที่รู้สึกว่าคุณเขาถูกพระเจ้าทอดทิ้งและถูกลืม คำตอบที่ได้รับจากพระเจ้าคือ **“หญิงคนหนึ่งจะลืมบุตรที่ยังกินนม และจะไม่สงสารบุตรที่เกิดจากครรภ์ของนางได้หรือ แม่หญิงเหล่านี้จะลืมได้ เราจะไม่มีวันลืมเจ้าเลย”** (อสย49:15) พระเจ้าทรงรักและไม่วันลืมประชากรของพระองค์ เพื่อแสดงให้เห็นความจริงเดียวกันนี้ พระเยซูเจ้าทรงเชิญชวนให้ผู้ฟังของพระองค์มองดูธรรมชาติ ธรรมชาติดำเนินชีวิตในปัจจุบันเสมอและไม่เคยกังวลเกี่ยวกับอนาคต กระนั้นก็ตาม พระเจ้าก็ยังทรงดูแลเอาใจใส่และตกแต่งให้มันสวยงามอยู่ตลอดเวลา พระเยซูเจ้าทรงบอกว่าแม่แต่ **“กษัตริย์ซาโลมอนเมื่อทรงเครื่องอย่างหรูหรา ก็ยังไม่งดงามเท่าดอกไม้ดอกหนึ่ง”** (มธ6:29) ถ้าพระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้ พระองค์จะทรงเอาพระทัยใส่บรรดาประชากรของพระองค์มากยิ่งขึ้นแน่นอน ดังนั้น เราไม่ควรกังวลใจเกี่ยวกับอนาคตมากเกินไปจนลืมความสุขที่พึงมีในปัจจุบันนี้ในทำนองเดียวกันนักบุญเปาโลบอกเราในบทอ่านที่สองว่า ปัจจุบันเรามีหลายสิ่งหลายอย่างต้องทำ ในฐานะผู้รับใช้ของพระเยซูเจ้า เราได้รับมอบหมายให้ประกาศข่าวดีแห่งความรักของพระเจ้าให้มนุษย์ทุกคนได้ทราบและมีหน้าที่เสริมสร้างพระศาสนจักรตามกำลังความสามารถและพรสวรรค์ที่เราแต่ละคนได้รับ ดังนั้น เราควรทุ่มเทให้กับงานรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ให้มากที่สุดเท่าที่เราจะทำได้แทนที่จะเอาเวลาไปกังวลใจเกี่ยวกับอนาคตที่ยังไม่มีตัวตนเสียด้วยซ้ำไป

พี่น้องที่รัก แนนอนเราต้องเป็นคนที่มีความวิตกกังวล เราต้องมองถึงอนาคตของเราด้วย แต่เราไม่ควรกังวลใจเกี่ยวกับสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นมากนักเกินไป เราควรไว้วางใจในความรักและการดูแลเอาใจใส่ของพระเจ้า พระบิดาของเรา พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้ลูกๆ ของพระองค์ขาดสิ่งที่จำเป็นในการดำรงชีวิตเด็ดขาด ให้เรามอบตัวเราเอง ครอบครัวของเรา และพระศาสนจักรของเราไว้ในอ้อมพระหัตถ์ของพระองค์ แล้วเราจะรู้ว่าพระองค์ทรงรักเรามากแค่ไหน **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**